

— Rada — vzklikne Vera ter mu poda obe roki, katere je on krepko stisnil. — — — — —

In Nada? Ljubila je še kakih petkrat potem ter vselej pribežala k Veri Zlatičevej ter tožila, kako ljubi kakor ni še nikdar poprej in kako mora obupati, ker se ji ljubezen ne vrača.



Moja ljubezen . . .

Tako neizmerno velika,
da srce v razmerju z njo
ne imelo bi v prsih prostora
in povsod bi mu bilo tesno.

Jedino v vsemiru kot zvezda
bi gibal se njega udar,
a predaleč bi bil od malika,
ta — njemu posvečen oltar . . .

Márica II.



Brez boja.

Pevest. Ruski spisal J. Potapenko. Prevel Vetušekov.

I.



Volonski se je vrnil iz urada kakor po navadi ves spehan in srdit. Vrgel je listnico jako nedelikatno na divan in takoj potem mehanski slekel sinjo novo suknjo ter nadel drugo sivo, že precej ponošeno in okorno. Potem je obstal pred mizo in vidno naporno mislil. Vedel je dobro, da ga danes nekaj čaka, no nikakor se ni mogel domisliti, kaj bi to prav za prav bilo. Nekomu je nekaj obečal, in to ga je razburjalo.

»Hm!...« je premišljeval, gotovo se nikoli ne domislim, ker mi nič v glavi ne ostane. Ali Mornev, ta gotovo ve, kajti on pomni vse na svetu. Njegova glava je drugače ustvarjena.

Toda Morneva ni bilo v sobi. Morda je spal? Njegova postelja se je skrivala za alkovo s temnorujavo, volneno draperijo, kakoršne se obično nahajajo v meblirvanih sobah. Volonski je pogledal tja. Postelja je bila prazna. Pogledal je tudi na svojo postelj, stoječo za trikotnim okriljem, katero je, kar je že davno uvidel, strašno kazilo občo podobo njiju velike, svetle sobe. Morneva tudi tu ni bilo.

»Najbrže je v delavnici!« je rekel Volonski. — »Ubogi Ivan Petrovič, kako težavno mu gre izpod rok!«

In otvoril je duri v delavnico.